

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους του Δεκέμβρη

6 Δεκέμβρη 08, Σαββατόβραδο, Εξάρχεια...

Το κράτος απεκδύεται το δημοκρατικό του χιτώνα, οπλίζει και πυροβολεί τη ζωή. Ένας τυχαίος μπάτσος, σε ένα τυχαίο πεζόδρομο στοχεύει ευθεία και δολοφονεί εν ψυχρώ τον 15χρονο μαθητή Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Μια σφαίρα «εξοστρακίζεται» στην καρδιά του κι αμέσως καρφώνεται πάνω στο κουφάρι της δημοκρατίας διαρρηγνύοντας ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Η σιωπή σίγησε, η κοινωνική ειρήνη πυρπολήθηκε κι έφτασε η ώρα καθένας να διαλέξει πλευρά. Ή με τους εξεγερμένους ή με τους νοικοκυραίους. Ή με την μονοτονία μιας 24ωρης μιζέριας ή με το απρόβλεπτο της εξέγερσης. Ή στους ορθάνοιχτους δρόμους και στις καταλήψεις συντροφιά με το μέλλον μας ή στον καναπέ της αποχαύνωσης παρέα με τη μοναξιά.

Εκείνες τις μέρες άνθρωποι κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξης, μαθητές/τριες, φοιτητές/τριες, εργάτες/τριες, άνεργοι/ες, μετανάστες/τριες ενώθηκαν στο δρόμο μιας γενικευμένης ανυπακοής κόντρα σε κάθε κατασταλτικό και εξουσιαστικό μηχανισμό. Η εξέγερση απλώθηκε αλυσιδωτά σε όλη την Ελλάδα με επιθέσεις σε Α.Τ. και σε διμοιρίες ΜΑΤάδων, σπασίματα τραπεζών και πολυκαταστημάτων, κλεισίματα δρόμων, καθημερινές διαδηλώσεις και συγκρούσεις στα κέντρα των πόλεων και αυθόρμητες πορείες σε γειτονιές, με απαλλοτριώσεις και σαμποτάζ, με λαϊκές συνελεύσεις, καταλήψεις σε σχολεία, σχολές, δημαρχεία, ραδιοφωνικούς, τηλεοπτικούς σταθμούς κ.α. Ταυτόχρονα, οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύων από όλο τον κόσμο πλήθαιναν μέρα με τη μέρα μεταφέροντας τον ιό της κοινωνικής εξέγερσης όλο και πιο μακριά.

Αν λοιπόν, κοιτούσες λίγο μέσα από κείνες τις οπές που άφηναν οι πέτρες στις σπασμένες βιτρίνες θα έβλεπες όσα ως τώρα ίσως αρνιόσουν να δεις. Τις δεκάδες φορές που τυχαία «εκπυρσοκρότησαν» όπλα αστυνομικών. Τις «αδιευκρίνιστες αιτίες θανάτου» στα κρατητήρια των Α.Τ. και στις φυλακές. Τις «αυτοκτονίες» στο στρατό. Τα κυνηγητά και τους ξυλοδαρμούς μεταναστών μέχρι θανάτου, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και τις απελάσεις... Κι αν αυτοί οι θάνατοι μοιάζουν για κάποιους μακρινοί και ξένοι, υπάρχουν κι οι άλλοι, οι καθημερινοί θάνατοι. Από τα εργατικά ατυχήματα με τους εκατοντάδες νεκρούς ή ακρωτηριασμένους εργάτες, τις απολύσεις και την καθημερινή τρομοκρατία από τ' αφεντικά, την ανασφάλιστη και κακοπληρωμένη εργασία και τις επισφαλείς εργασιακές σχέσεις μέχρι τις δολοφονικές επιθέσεις με βιτριόλι όπως συνέβη πρόσφατα στη μάχη συνδικαλίστρια Κωνσταντίνα Κούνεβα.

Μέσα σ' όλα αυτά και σε τόσα ακόμη, αναγνωρίζουμε ένα μέρος της πιο ορατής βίας και του κυνισμού του καπιταλισμού, ενός συστήματος που από τη φύση του κουβαλά τη μανία να ευνουχίζει τη δημιουργικότητα και να στύβει τη ζωή μας από το σχολείο και το στρατό μέχρι το πανεπιστήμιο και τα κάτεργα της εργασίας πετώντας στο περιθώριο της κοινωνίας κάθε τι μη παραγωγικό και πλεονάζον. Κι είναι αυτό το «περιθώριο», οι μετανάστες, τα «πρεζάκια» οι λογής λογής «πλιατσικολόγοι» -ή όπως αλλιώς τους αποκάλεσε το τηλεοπτικό αληταριό- όλοι εκείνοι οι ευγενείς φτωχοδιάβολοι που έχουν κάθε δίκιο για να εξεγερθούν που βγήκαν μπροστά μαζί με τους μαθητές και με εκατοντάδες άλλους ρομαντικούς κι αιώνια εξεγερμένους και κράτησαν για μέρες ζεστή τη φλόγα της εξέγερσης πολεμώντας από κοινού τους δολοφόνους των ονείρων μας.

Μέσα από αυτές τις μέρες της εξέγερσης μάθαμε καλύτερα τι σημαίνει αυτοοργάνωση, βιώσαμε πραγματικά την έννοια της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης. Ζήσαμε σε ανοιχτές ζωντανές καταλήψεις που έγιναν κέντρα αγώνα και αντιπληροφόρησης με μαζικές συνελεύσεις και συνεχείς δράσεις θέτοντας οι ίδιοι όρους αδιαμεσολάβητης ενημέρωσης και επικοινωνίας Τσολοπατάνανατας πάνω στην ασφάλεια των κατακτημένων ταυτοτήτων και των οχυρώσεων ξαναγίναμε «εμείς», χτίζοντας νέες σχέσεις, με τις οποίες από δω και πέρα θα πορευτούμε πιο δυνατοί. Τίποτα δεν είναι ίδιο πλέον. Πέρα από όσα κρατάμε ως παρακαταθήκη, αυτή η εξέγερση και ο αγώνας που συνεχίζεται στο πέρασμα τους αφήνουν εκατοντάδες σημάδια ωμής αστυνομικής βαρβαρότητας και αμέτρητων διώξεων.

Δεκάδες προφυλακισμένοι
Εκατοντάδες συλληφθέντες
Αναρίθμητες προσαγωγές
Ξυλοδαρμοί
Πυροβολισμοί
Χρήση τόνων χημικών

Αυτός είναι ο απολογισμός της «παθητικής στάσης» της αστυνομίας κατά τη διάρκεια της εξέγερσης αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι ο ρόλος του κράτους και των μηχανισμών του είναι να καταστέλλει, να φοβίζει, να τιμωρεί, να πειθαρχεί. Ρόλο τον οποίο έρχονται φυσικά να εκπληρώσουν μετά τους μπάτσους και οι δικαστικές και σωφρονιστικές αρχές. Συλλήψεις στο σωρό με μόνο αποδεικτικό στοιχείο τις καταθέσεις ματάνων. Ανακριτές και εισαγγελείς να χάνουν κόσμο φυλακή με συνοπτικές διαδικασίες προφασιζόμενοι ότι «οι αστυνομικοί δεν έχουν λόγο να πουν ψέματα» βάσει ενός καφκικού μοντέλου δικαιοσύνης όπου είσαι ένοχος μέχρι να αποδείξεις το αντίθετο και μετά να φεύγουν για τις Χριστουγεννιάτικες διακοπές τους- νιώθοντας σίγουρα ικανοποιημένοι που έστειλαν όλους αυτούς τους «εγκληματίες» φυλακή, δηλαδή νέους ανθρώπους που έτυχε εκείνες τις μέρες να βρεθούν μαζί με χιλιάδες άλλους στους δρόμους. Δίκες μεταναστών με αυτόφωρες 18μηνες προφυλακίσεις ή/και απελάσεις χωρίς την παρουσία δικηγόρων και διερμηνέων. Επιβολή αντιτρομοκρατικού νόμου σε ανήλικα παιδιά. Κι όλα αυτά συνεπάγονται τεράστια οικονομική απομύζηση των οικογενειών των διωκόμενων για τα δικαστικά έξοδα και δυσβάσταχτες χρηματικές εγγυήσεις αποφυλάκισης που δύσκολα μπορούν να καλυφθούν. Η εκδικητική στάση μπάτσων και δικαστών σε κανέναν δεν κάνει εντύπωση. Η αλλοφροσύνη που έχει συνεπάρει σύσσωμη την ΕΛ.ΑΣ. άλλωστε είναι τέτοια που προχώρησε μέχρι και σε μαζική σύλληψη δικηγόρων που επιδείκνυαν την δικηγορική τους ταυτότητα. Η δημοκρατία δείχνει τα δόντια της και στέλνει ξεκάθαρα το μήνυμα ότι έχει σκοπό να τσακίσει όποιον τολμάει να αγωνιστεί. Έτσι έπραξε και το βράδυ της ένοπλης επίθεσης σε διμοιρία στα Εξάρχεια όπου βρήκε ευκαιρία να καθαρίσει με πογκρόμ την περιοχή από ό,τι κινείτο, να εισβάλει αιφνιδιαστικά σε σπίτια συντρόφων και να τους σέρνει στα κρατητήρια της αντιτρομοκρατικής για να τους αφήσει μη έχοντας στοιχεία λίγες μέρες αργότερα. Όσο κι αν προσπαθούν να καταστείλουν, να φυλακίσουν, να εξοντώσουν τους εξεγερμένους Όσο κι αν τρομοκρατούν τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας Τόσο ποτίζουν στάλα στάλα τη δίψα της οργής μας.

Μέχρι να πάρουμε πίσω και τον τελευταίο αιχμάλωτο απ' τα μουντρούμια τους
Μέχρι να απελευθερωθούμε όλοι απ' τη δική μας φυλακή
Θα είμαστε στους δρόμους

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ - ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ 67 ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
ΑΡΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ

**Πορεία αλληλεγγύης
στους συλληφθέντες και προφυλακισμένους της εξέγερσης
ΣΑΒΒΑΤΟ 24 Γενάρη
Μοναστηράκι, 12:00**

Αλληλέγγυες/οι